

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

မြန်မာ့စောင်း

နန္ဒသူ - မြန်မာပြန်

HARP OF BURMA

Michio Takeyama

အခန်း(၇)

နောက်ဆုံးတွင် အရိုးများ ထားမည့် ခန်းမဆောင်လုပ်ငန်းသည် ပြီးဆုံးခဲ့ရပေ၏။ အင်္ဂလိပ် တို့ ၏ အကြွင်းအကျန်များ ထားသိုရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

စစ်ရေးအရ လိုအပ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဂျပန်တပ်မတော်သည် မြေပုံထဲတွင် ပင် မပါသော တောတောင်များကို ဖြတ်သန်း၍ ယိုးဒယားပြည်နှင့် မြန်မာပြည်ကို ဆက်သွယ်သည့် ရထားလမ်း တစ်ခုကို ဖောက်ရာတွင် ဗြိတိသျှစစ်သုံ့ပန်းများ ၏ လုပ်အားကို များစွာအသုံးပြုခဲ့သည် ။ သူတို့ သည် ကြောက်မက်ဖွယ်သော အခြေအနေဆိုးများ အကြားတွင် အလောသုံးဆယ်နှင့် လုပ်ခဲ့ကြရသည် ။ အဆိုးဆုံးကား ကူးစက်တတ်သော ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ လူသူမရောက်နိုင်သော တော နက်ကြီးထဲတွင် မပြည့်စုံသော စားနပ်ရိက္ခာ၊ မလုံလောက်သော ကူညီမှုများ ဖြင့် ဆရာဝန်များ လည်း မရှိကြရကား အကျဉ်းသားများ သည် ထောင်နှင့် ချီ၍ သေကြေပျက်စီးကြရလေသည် ။ အဖြစ်သည် ကား မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင်ပင် ဆိုးဝါးလှသည် ။ သေသူများကို ဖြစ်သလို မြှုပ်နှံခဲ့ကြ၏။ သို့ သော် ယခုအခါတွင် သူတို့ ၏ အရိုးများကို သူတို့ နေရင်းတိုင်းပြည်သို့ ပြန်ပို့ပေးတော့မည်ဖြစ်ပေရာ ဤခန်းမဆောင်တွင် ယာယီထားရှိရန် ဤမြို့သို့ ယူဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ အရိုးများကို ခန်းမ ဆောင်သို့ အခမ်းအနားဖြင့် သယ်ယူမည့် နေ့

သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ခန်းမဆောင်ကို ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်ခဲ့ကြရသဖြင့် အခမ်းအနားကို ကြည့်ခွင့်ရကြပါသည်။ ။

ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်ဆီသို့ တက်ရာလမ်းကလေး၏ ခြေရင်းတွင် လူများ ပြည့်နှက်နေသော ကွက်လပ်ကလေးရှိ၍ ထိုကွက်လပ်ကလေးတွင် ဈေးဆိုင်ကလေးများ ရှိသည်။ ။ ဈေးရောင်းသူများ သည် ပတ်ပတ်လည်တွင် သူတို့ ၏ ရောင်းကုန်များကို အော်ဟစ်၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းများကို လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေကြသည် တွင် ဖုန်မှုန့်များ သည် လေထဲတွင် အလိပ်လိုက်တက်နေ၏။ အသီးအနှံ များ ၊ သားငါးများ ၊ မုန့်များ ၊ ပန်းများ ၊ အလှကုန်များ စသဖြင့် လူများ ဝယ်တတ်သည် များကို ရောင်းချ ကြသည် ။ ဂျပန် စစ်ယူနီဖောင်းများ ၊ စစ်ရာထူးတံဆိပ်များ ၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်(ကွန်ပတ်)များ စသည် တို့ ကို ပင်လျှင် တွေ့နိုင်၏။ ထိုပစ္စည်းများကို ကျွန်တော်တို့ ၏ စစ်သားများ ဖြတ်သန်းစခန်းချသွား ခိုက် ခိုးယူထားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။ လူများ စားသောက်ကြနိုင်ရန် စားစရာဆိုင်ကလေးများ လည်း ရှိ၏။ မိန်းမများ သည် တယ်လီဖုန်းကြိုးပေါ်မှ ငှက်များကဲ့သို့ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ခုံရှည်များပေါ်တွင် စီတန်းထိုင်ကြကာ စားရင်းသောက်ရင်း စကားတင်းပြောနေကြသည်။ ။

လူတန်းစားအားလုံးမှ ယောက်ျားမိန်းမတို့ သည် ထီးများကို ယူဆောင်သွားကြသည်။ ။ နှေး ကွေးသော နွားလှည်းများ လည်း ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။ အချို့မှာ နွားတစ်ကောင်နှင့် ဖြစ်၍ အချို့မှာ နွားနှစ်ကောင်ဖြစ်သည် ။ နွားကြီးများမှာ ကြီးမားသော မျက်လုံးမည်းကြီးများ ၊ ရှည်လျား၍ ကွေးနေ သော ဦးချိုများ ရှိပြီးခြေထောက်များမှာ မူ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပိန်သေးနေသည်။ ။ လှည်း အိမ်များမှာ မြန်မာ့ဟန်စစ်စစ်ဖြစ်၍ မြင့်မားပြီးရိုးရိုးပင် ပြုလုပ်

ထားသည် ။ အဆင့်အတန်း မြင့်သော မိန်းမများ စီး၍ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုကြည့်နိုင်သည့် လှည်းမျိုးလည်း ရှိပါသည် ။ ထိုအမျိုးသမီး များ ၏ ခေါင်းတွင် ပန်းများ ပန်ထားကြပြီး ရွှေလက်ကောက်များ ၊ ကျောက် မျက်ရတနာ နားဆွဲများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည် ။ သို့ရာတွင် သူတို့ ၏ မျက်နှာတွင် လိမ်းကျံသော မိတ်ကပ်သည် ကား ထူးခြား သည် ။ အဝါမှုန့် များ လိမ်းကျံ၍ ပါးကွက်ကြီးများ ရှိ၏။

ထိုကွင်းပြင်၏ ဘေးတွင် ကျွန်တော်တို့ တန်းစီရပ်နေကြသည် ။ မွန်းတည့်ချိန်နား ရောက် သောအခါ အရိုးသယ်ဆောင်လာခြင်းမှာ နီးကပ်လာသည် ကို တွေ့ကြရ၏။ လူများ နှင့် လှည်းများ သည် လမ်းဖယ်ပေးကြသည် ။ ပျားပန်းခတ်လှုပ်ရှားသွားလာမှုများ သည် ခဏတာမျှ ရပ်တန့်သွား၏။

တည်ငြိမ်ခန့်ညားသော အခမ်းအနားဖြစ်ပေသည် ။

ပထမဆုံးတွင် လမ်းရှင်းရန် ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသော မြင်းစီးရဲများ သည် အသားကျ စီးလာကြသည် ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ရဲများ သည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ရယ်ရယ်မောမောနေတတ်ကြသော် လည်း ယနေ့အဖို့ တွင် ကား သူတို့ သည် ဣန္ဒြေကြီးများ နှင့် ဖြစ်ပြီး မေးသိုင်းကြိုးများကို တင်းကျပ်စွာ သိုင်းထားကြ၏။ မြင်းများ ၏ အမွေးများမှာ ကောင်းစွာဖြီးထား၍ ချောမွတ်ပြောင်လက်နေပြီး၊ ထို အမွေးများ ၏ အောက်တွင် ကြွက်သားများ သည် ပြေပြစ်စွာ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ကြွတက်နေ ၏ ။ ရဲများ သည် ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးစွာ မြင်းများကို အသားကျစီးလာရင်းက လမ်းသွားလမ်းလာများ ကို ထိန်းကြပ်ရာတွင် မိမိတို့ ၏ တော်သည့် စွမ်းရည်အပေါ် ကျေနပ်နေခြင်းထက် ဤအခမ်းအနား၏ အရေးကြီးပုံကို ပို၍ သဘောပေါက်နေကြဟန်တူပါသည် ။

ထိုနောက်တွင် အဓိကအခမ်းအနားသည် ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ရှေ့တွင် တပ်ခွဲတစ်ခုစာလောက်ရှိ သည့် ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့ချီလာပါသည်။ စစ်သားများ သည် ရိုင်ဖယ်များကို ပခုံးပေါ်တွင် ဇောက်ထိုးကိုင် လာကြ၏။ သူတို့ ၏ အသားအရေမှာ အထူးပင်နီမြန်းပြီး ရင်ကိုကော့ထားကြ၏။ သူတို့ ၏ ယူနီ ဖောင်းဝတ်စုံများမှာ တိုင်း၍ ချုပ်သလားမှတ်ရအောင် ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် ပုံသွန်းလောင်းထားသကဲ့ သို့ ရှိ၏။ သူတို့ ကို ကြည့်ရသည် မှာ ဈေးကြီး၍ အဖိုးတန်လှသော အရုပ်များကို ခင်းကျင်းပြသထား သည် နှင့် တူလှသည်။ သူတို့ ၏ ညီညာလှစွာ လှမ်းနေသော ခြေထောက်များကို မြင်ရသောအခါ ခေါင်းဖြီးသည့် ဘီးနှစ်စင်းသည် တစ်စင်းက နောက်သို့ရမ်း၊ တစ်စင်းက ရှေ့သို့ရမ်းနှင့် အပြန်အလှန် တစ်လှည့်စီ လွှဲရမ်းနေသလို ထင်မှတ်ရ၏။

နောက်တွင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဘုန်းကြီးများ အုပ်စုပါလာ၏။ သူတို့ အားလုံးသည် ဝတ်ရုံနက် ကြီးများ ဝတ်ဆင်ထားကြ၍ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ငွေကြက်ခြေများ ဆွဲထားကြသည်။ အချို့မှာ အသက် အတော်ကြီးပြီဖြစ်၍ ခန့်ညားသော အသွင်အပြင်ရှိကာ သူတို့ ၏ ဆံပင်များမှာ သူတို့ ၏ ကြက်ခြေများ ကဲ့သို့ပင် ဖြူဆွတ်နေသည်။

သူတို့ ၏ နောက်က ဆင်များ ဆွဲသည့် လှပသောအရိုးတင်ရထားများ လိုက်ပါ လာလေသည်။ ဆင်များ ပေါ်တွင် ဆင်ပေါင်းကားများ ပါ လာပြီး ထိုဆင်ပေါင်းကားများ ပေါ်တွင် ပေါင်းထုပ်နှင့် ဆင် ဦးစီးများ ထိုင်၍ ရှည်လျားသေးသွယ်သော ကြာပွတ်ကို ကျင်လည်စွာ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုလာကြ၏။ ဆင်များ တွင် သေးငယ်၍ အသနားခံသော မျက်လုံးများ ရှိကြပြီး၊ နှာမောင်းများကို ကွေးလိုက်ဆန့် လိုက်လုပ်ကာ ပန်းနာသည် ကဲ့သို့ အသက်ကိုရှူရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ တအိအိနှင့် လျှောက်ကြသည်။ လှပသော အဆင်တန်ဆာများ တွဲရ

ရွဲကျနေသည့် သူတို့ ၏ တွန့်နေသည့် မီးခိုးရောင် အရေပြားများ နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာအစိုင်အခဲကြီးများ သည် ကျွန်တော်တို့ ၏ မျက်စိရှေ့တွင် နံရံကြီးများ တအိအိရွေ့နေ သကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။ ။

အရိုးသယ်ရထားကြီးများမှာ ကျွန်း သို့မဟုတ် သစ်နက်တစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီး ပန်းခွေ များ လည်း ပါဝင်ကာ အပေါ်က ဗြိတိသျှအလံတော်ကို လွှမ်းထား၏။ သူတို့ သည် ဖြည်းညင်းသော ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာဖြတ်သန်း သွားကြစဉ် ကျွန်တော်တို့ သည် လက်များကိုမြှောက်၍ အလေးပြုလိုက်ကြပါ၏။ ထိုလှည်းများ ပေါ်က လူများ သည် ပြည်ပနိုင်ငံတစ်ခုတွင် ကျဆုံးခဲ့ရပြီး ယခုအခါတွင် ကားထာဝရငြိမ်းချမ်းမှုရစေရန် ကျန်လူများက သစ္စာရှိစွာနှင့် စောင့်ရှောက်သယ်ယူ လာခြင်းကို ခံနေကြရသည် တကား။ ကျွန်တော်တို့ သည် အခမ်းအနားကို လေးစားစွာကြည့်ရှုကြပါ သည်။ ။

လှည်းများ ၏ နောက်ဘက်တွင် လည်း ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့ပါရှိသေး၏။ သူတို့ သည် စကော့လူမျိုး စစ်သားများ ဖြစ်၍ ထူးခြားသောဝတ်စုံများ နှင့် ဖြစ်သည်။ ။ ဦးထုပ်တွင် ပန်းဖွားများ ပါသည်။ ။ တို၍ ထင်းနေသော အစင်းများ နှင့် ‘စကတ်’များ သည် သူတို့ ၏ ဒူးများ အထက်နားအထိသာ ရောက်နေ ၏။ ထိုနောက်တွင် ကား စစ်ဘက် နယ်ဘက် အမှုထမ်းမျိုးစုံ ပါဝင်လာကြတော့သည်။ ။ သူတို့ ထဲတွင် သူနာပြုများ ဟု ယူဆရသော အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် တစ်အုပ်လည်း ပါဝင်ပေသည်။ ။ သူတို့ ကို ကြည့်ရသည် မှာ တည်ကြည်သည့် အကျင့်စာရိတ္တရှိသည့် မျိုးရိုးကောင်း မိန်းမများ ဖြစ်ပြီး ဘာသာ တရားကို ကိုင်းရှိုင်းကြသူများ ဖြစ်ပုံရသည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် ကား မြန်မာများ လိုက်ပါလာကြသည်။ ။ ဝတ်ကောင်းစားလှများ နှင့် ဖြစ်၏။ ရှည်လျားသော လုံချည်များကို သပ်

သပ်ရပ်ရပ် ရစ်ပတ်စည်းနှောင်ထားကြပြီး ခေါင်းပေါ်တွင် လည်း ခေါင်းပေါင်းများ ပေါင်းလျက်ထားကြ၏။ သူတို့ အထဲတွင် အစိုးရအမှုထမ်းများ ၊ ရဟန်းသံဃာများ ပါပါဝင်ကြသည် ကို တွေ့ရသည် ။ ရဟန်းများ ထဲတွင် တံဆိပ်တော်ရ သံဃာတော်ကြီးများ ရော၊ ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်လမ်းများ ပေါ်တွင် တွေ့ရတတ်သော ရဟန်းများ ပါပါဝင်လေသည် ။ မြန်မာပြည် တွင် လူတစ်ယောက် သေပြီဆိုလျှင် အသုဘအခမ်းအနားတွင် ပင့်သည့် သံဃာဦးရေမှာ သေသူ၏ သက်စေ့ ဖြစ်၏။ ဤအခမ်းအနားတွင် ကား ရဟန်းသံဃာများ အလွန်များ ပြားလှသော်လည်း သေဆုံး သူတို့ ၏ သက်စေ့အတိုင်း မရှိသည် မှာ သိသာနိုင်ပါသည် ။

ကျွန်တော်တို့ သည် အခမ်းအနားကို ကြည့်နေရင်း တစ်ကြိမ်အံ့အားသင့်ကြရပြန်လေ၏။ ထို အရာကား မီးဇူရှိုးမနှင့် တူသော ဘုန်းကြီးကို တွေ့ရခြင်းပင်။ သူသည် ရှေ့တည့်တည့်သို့ စိုက်ကြည့် ရင်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ လမ်းလျှောက်လာသည် ။ သူသည် တောက်ပဝင်းဝါသော သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံထားပြီး သူ့ခေါင်းများ ပြောင်နေအောင်ရိတ်ထားသည် ။ အသက်ငယ်ရွယ်သေးသော်လည်း ရဟန်းအဆင့်တန်း အတော်မြင့်နေပုံရသည် ။ တံတားပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရစဉ်ကထက် သိက္ခာပိုရှိနေပြီး ဝမ်းနည်းမှုအရိပ် အယောင်သည် သန်းနေ၏။ မီးဇူရှိုးမနှင့် တော့ အမှန်ပင် တူပါသည် ။ သို့သော် သူ့အမူအရာမှာ ဖျတ် လတ်၍ ကြောက်ရွံ့မှုကင်းသော ရောင်းရင်းနှင့် လုံးဝကွာခြားလှသည် ။ မီးဇူရှိုးမ၏ မျက်နှာတွင် တင်းမာပြတ်သားသော အမူအရာများ ရှိသော်လည်း ဤရဟန်း၏ မျက်နှာတွင် ကား သိမ်မွေ့အေးချမ်း သောအသွင်ပေါ်နေ၏။

ရဟန်းဆိုလျှင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမည်ပေါ့။ သို့သော် ထိုရဟန်းသည် သူများ နှင့် မတူ ထူးခြားချက် တစ်ခုရှိ၏။ သူသည် လေးထောင့်သေတ္တာ

တစ်လုံးကို အဝတ်ဖြင့်ပတ်၍ ယူလာသည်။ ထိုသေတ္တာကို လည်ပင်းမှ ချိတ်ဆွဲချထားပြီး လမ်းလျှောက်လာရင်း လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပင့်ကိုင်ထား လေရာ ဂျပန် လူမျိုးများ သည် သေသူ၏ ပြာများကို သယ်ဆောင်ပုံနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေ၏။ အခြားမည်သည့် ရဟန်းမှ ဤသို့သော သေတ္တာကလေးကို သယ်ဆောင်လာခြင်းမရှိချေ။

ထိုနေ့တွင် ဘုန်းကြီးသည် ပခုံးပေါ်တွင် ကြက်တူရွေးစိမ်းကလေး တော့ မပါခဲ့ချေ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့က ဖြတ်သွားသောအခါတွင် ခါတိုင်း ပြုမူနေကျအတိုင်း မျက်လွှာကို ချပစ် လိုက်လေ သည် ။

"ဟာ..."

တပ်ခွဲမှူးသည် တိုးတိုးကလေး လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ၏။

ကျွန်တော်တို့ သည် သတိအနေအထားဖြင့် နေရမည်ကို မေ့လျော့သွားကာ ပါးစပ်များ ဟ၍ ထိုဘုန်းကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြတော့သည် ။

သူသည် မီးရှူးမနှင့် တူသည် ။ သို့သော် ကွဲလွဲနေ၏။ သူသည် ဂျပန် နှင့် တူသည် ။ သို့သော် မြန်မာဖြစ်ပုံရ၏။ အခမ်းအနား လှည့်လည်ရာ တွင် ပါဝင်သော အခြားရဟန်းများ နှင့် တူသည် ။ သို့ သော် သေတ္တာက လေးကို သယ်လာသူကား သူတစ်ဦးတည်း ဖြစ်၏။ မကြာမီပင် သူသည် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည် ။ နောက်ထပ် မြန်မာများ ရောက်လာကြသည် ။ သူတို့ နောက်တွင် လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ နှင့် နွားလှည်း များ ဖြင့်လာကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကား သူတောင်းစားများ ရောက်လာကြတော့သည် ။ ဤသို့ဖြင့် တည်ငြိမ်ခမ်းနားသော အခမ်းအနားကြီး သည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက် လေ၏။

လမ်းဘေးတစ်လျှောက်က လူအုပ်ကြီးသည် ကွဲသွားကာ

ကွင်းပြင်မှာ ပျော်ရွှင်စဖွယ် ဆူညံ သည့် ဈေးနေရာပြန်၍ ဖြစ်လေသည်။
။ မကြာမီပင် လှည့်လည်ပွဲသည် ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက် သွားသ
ည် ကို မြင်နိုင်ပေ၏။

စခန်းပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ သည် ငြင်းခုန်ခြင်းနှင့်
နောက်တစ်ညကို ကုန်ဆုံးခဲ့ ရပြန်လေသည်။ ။

"ငါမပြောဘူးလား... သူဟာ မီးရှုရှိုးမပါ"

တစ်ယောက်က အပူတပြင်းပြောဆို၏။

"သူဟာ မသေပါဘူး။ တပ်ပြေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး
ဘုန်းကြီးဝတ်သွားတာပါ"

"သူဘာဖြစ်လို့ တပ်ကပြေးရတာလဲ..."

အခြားသူများက ဝိုင်း၍ မေးကြသည်။ ။

"ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲ"

မည်သူကမျှ အဖြေကို မပေးနိုင်ပါ။

အချို့ကမူ မီးရှုရှိုးမ သေသွားပြီဟု အလေးအနက်ပင် ယုံကြည်ကြ၏

။

"သူဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မီးရှုရှိုး ဖြစ်နိုင်မှာ လဲ။ မင်းတို့
ကြောင်ကုန်ပြီ။ မီးရှုရှိုးမဟာ သေပါပြီ ကွာ။ သူ ပျောက်နေတာ တစ်နှစ်
လောက်ရှိပြီ။ ပြီးတော့ ဟိုဒဏ်ရာရတဲ့ စစ်သားတွေကလည်း သူ လွတ်
ဖို့ လမ်းမရှိပါဘူးလို့ ပြောသွားတယ်မဟုတ်လား"

"ဒါပေမဲ့ တပ်မမှူးကြားတဲ့ စောင်းသံက ဘယ်လိုတုံး"

"ဟ... မင်းဘယ်လိုပြောနိုင်မလဲ၊ ဒါဟာ..."

ထိုဘုန်းကြီးသည် မီးရှူးမဖြစ်သည် ဟု ယူဆကြသူများက လည်ပင်းမှ ဆွဲလာသော သေတ္တာ သည် ခိုင်လုံသောသက်သေဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြ၏။

"ဂျပန်ပဲ ဒီလိုလုပ်မှာ ပေါ့၊ တို့ ဂျပန်ပြည်က ထွက်လာခါနီးတုန်းက အရိုးပြာထည့်တဲ့ ဒီလို သေတ္တာမျိုးတွေ ပြန်ပြန်သယ်လာကြတာ တစ်ပုံကြီးတွေ့ခဲ့ကြတယ်မဟုတ်လား။ ကြည့်လိုက်ရင် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့ ဒီလို အဝတ်ဖြူပတ်ထားတဲ့ သေတ္တာမျိုးလေးတွေကို စစ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖြစ်၊ ပူဆွေးနေတဲ့ ဖခင်ကဖြစ်ဖြစ်၊ သားငယ်လေးကဖြစ်ဖြစ်၊ ပင်လယ်ရပ်ခြားက သယ်သယ်လာ တာတွေကို တို့ မြင်ဖူးတာကြာပါပြီကောကွာ။ ဒါကိုထောက်ရင် ဒီဘုန်းကြီးဟာ ဂျပန်ဖြစ်ရမယ်။ ဂျပန်မဟုတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားက ဒီလိုသေတ္တာမျိုးလေးတွေ သယ်ဆောင်လာတာ ဘယ်သူမြင်ဖူး သလဲ"

သဘောမကြိုက်ညီကြသူများကား...

"ဒါဘာသက်သေဖြစ်ရမှာ လဲ။ သူဟာ ဂျပန်ပဲထားပါတော့။ အင်္ဂလိပ်အသုဘမှာ သူ ဘာလာ လုပ်နေသလဲ။ ဘာလို့ ဒီသေတ္တာကို သယ်လာရမှာ လဲ။ အင်္ဂလိပ်အရိုးပြာကို ဂျပန်သေတ္တာနဲ့ သယ် တာတော့ ဟုတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ။ ဆင်တွေဆွဲလာတဲ့ ရထားတွေ မမြင်ဘူးလား။ ဒီသေတ္တာ ဟာ ဂျပန်သေတ္တာဖြစ်ရမယ်လို့ မင်း ဘာကြောင့် အသေအချာပြောနိုင်သလဲ။ ဗမာတွေလဲ လေး ထောင့်သေတ္တာလုပ်၊ အဝတ်ဖြူနဲ့ ပတ်ပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲနိုင်တာပေါ့ကွ။ ဒါဘာဖြစ်မှာ မို့လဲ။ မီးရှူးမ နဲ့ တူတဲ့ သူတစ်ယောက်က ဂျပန်သေတ္တာလေးမျိုး သယ်လာတာနဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ရမှာ လဲ။ မင်းတို့ ပုံက တစ္ဆေနဲ့ တွေ့လာတာ ကျနေတာပဲ..."

နောက်ဆုံးတွင် မယုံကြည်သူများ ထဲမှ တစ်ယောက်က စိတ်ထွက်လာသလို ဝင်၍ ပြောလိုက် ၏။

"စစ်ကြောင့် ငါတို့ ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်ကုန်ပြီ။ စိတ်မနှံ့တဲ့ မိန်းမကြီးလို တို့ တွေလည်း တွေ့ ကရာတွေ လျှောက်ပြောနေကြတာပဲ။ ဒီစိတ်ပျော့စရာအကြောင်းအရာ အစွဲအလမ်းကို ဖျောက်ပစ် လိုက်ကြပါစို့ကွာ"

သူ့အသံတွင် ဒေါသပါဝင်လာငြားသော်လည်း ဝမ်းနည်းသံကလည်း စွက်နေသည် ။

"မီးရှူးမဟာ သူလူမျိုးတွေအတွက် ရဲရဲရင့်ရင့် အသက်စွန့်သွားချိန်မှာ သူ သေတယ် မသေ ဘူး စကားနိုင်လုနေကြတာ သူ့ကို စော်ကားတာပဲ။ သူဟာ တပ်ကပြေး သင်္ကန်းခြံပြီး လျှောက်သွား နေမဲ့ လူကြောက်မျိုး မဟုတ်ဘူး "

ထိုညတွင် တပ်ခွဲမှူးသည် နားသာထောင်နေ၍ မည်သည့် ထင်မြင်ချက်ကိုမျှ ဝင်၍ မပေးချေ။

အခန်း(၈)

သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့၌ တပ်ခွဲမှူးသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြုမူသည်။ သူသည် ကြက် တူရွေးစိမ်းကလေးကို တစ်နေရာမှ ပြန်လည်ရှာယူလာခဲ့ပြီး သူ့ပခုံးပေါ်တွင် နားနေရန် လေ့ကျင့်ပေး သည်။ ။ ငှက်ကလေးမှာ ပစ်ထားသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အမွေးအတောင်များ ပင် အရောင်မှေးမှိန်လျက် ရှိ၏။

တပ်ခွဲမှူးက သူ့အမွေးလေးကို သပ်ပေးသည်။ ။

"ကဲ... ကဲ... တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ မင်းကို ပစ်ထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကစပြီး ငါ မင်းကို ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်မယ်ကွာ။ မင်း ဂျပန်စကားသင်ရမယ်"

ကြက်တူရွေးကလေးသည် လွန်စွာပျော်သွားသကဲ့သို့ ကိုယ်ကို လှုပ်ရမ်းပြသည်။ ။ မာကြော သော နှုတ်သီးကို တခွပ်ခွပ်နှင့် လုပ်ပြီး အေးစက်နက်မှောင်ပြီး ကြက်ပေါင်စေးနှင့် တူသော လျှာကို တပ်ခွဲမှူး၏ လက်ပေါ်၌ ထုတ်ထုတ်ပြ၏။

ထို့နောက်တွင် ကား တပ်ခွဲမှူးသည် သူ့အစားအစာများကို ကြက်တူရွေးနှင့် ခွဲဝေစားသည်။ ။ သူက ‘ဟေး မီးဇူရှီးမ’ ဟု ပြောသည်။ ။ ကြက်တူရွေးက လိုက်ဆိုသောအခါတွင် လက်ဝါးထဲမှ ဆန် စေ့လေ့ကို ကျွေးလိုက်၏။

ထိုနောက်တစ်ဖန် ‘ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကြပါစို့...’ ဟု ပြောသည်။ ကြက်တူရွေးက လိုက်ဆို သောအခါ တပ်ခွဲမှူးသည် အသားတုံးကလေးတစ်တုံး ကျွေးလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ‘တို့ များ အတူတူ...’ ဟု ဆိုပြီး တပ်ခွဲမှူးသည် ငပိနည်းနည်းကို ကျွေးလိုက်ပြန်၏။ ထိုနောက်တွင် ကား ကြက်တူရွေးသည် ဝါကျတစ်ခုလုံးကို ဆိုနိုင်၏။

သူသည် ဤသို့ပင် ဆယ်ရက်လောက်လုပ်နေလေရာ နောက်ဆုံးတွင် တပ်ခွဲမှူးက သူ့ရိက္ခာ ဘူးကို ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြက်တူရွေးလည်း စူးရှသောအသံဖြင့် ထိုစကားလုံးများကို အော်တတ်လာတော့သည်။

တပ်ခွဲမှူး ဘာကြောင့် ဤသို့လုပ်နေသည် ကို မည်သူမျှမတွေးတတ်ချေ။ သူ ဤသို့ စတင်လုပ် တိုင်း ကျွန်တော်တို့ သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မီးရှူးမအတွက် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြောင့် တပ်ခွဲမှူးတစ်ယောက် ဦးနှောက်ပျက်လုလုဖြစ်သွားပြီလားဟု စိုးရိမ်မိကြသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ၊ ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင်တွင် ကြက်တူရွေးသည် ထ၍ ‘ဟေး...မီးရှူးမ၊ ဟေး... မီးရှူးမ။ ဂျပန် ပြည်ကို ပြန်ကြပါစို့... တို့ များ အတူတူ...’ ဟူ၍ ထအော်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ သည် မကူနိုင် မကယ်နိုင်သော ဝမ်းနည်းမှုနှင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှုတို့ ရောပြွမ်း၍ ခံစားရပါတော့သည်။

နောက်ဆုံး စစ်သားအိုကြီးသည် ရိုးရိုးနှင့် ဒဲဒိုးပြောလိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီး... ငှက်ကို ဒါတွေ သင်ပေးတော့ကော ဘာအကျိုးရှိမှာ လဲဗျာ။ ဗိုလ်ကြီးဟာ မီးရှူး ရှိုးမ အတွက် ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုတော့ စိတ်ကိုလျှော့ပစ်လိုက်ဖို့ မကောင်းပါ

ဘူး။ ဗိုလ်ကြီးက သူ့ကို တာဝန်တစ်ရပ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါဟာ သူ့ကို သေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ အခုလို အောင်မြင်တယ် ဆို ပြန်တော့ မီးရှို့မဟာ အလကား အကျိုးမဲ့သေသွားတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာသိရလို့ ကျေနပ်သွားရမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီးခုလို ဆက်ပြီး ပူ ဆွေးသောကရောက် နေမယ်ဆိုရင် ဒီငှက်ကလည်း နေ့ရောညပါ သူ့နာ မည်ကို ခေါ်ခေါ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ စိတ် ဓာတ်တွေ ကျကုန်ပါ လိမ့်မယ်။ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ဖို့ ဆိုတာဟာ ဒုက္ခသုက္ခရောက်လှတဲ့ စစ်သို့ ပန်းဘဝ မှာ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။ ခုလို လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ် ပြန်ချင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဆိုရင် စိတ်ဓာတ်တွေဟာ ကျဆင်းလွယ် ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ကြီးက ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်ကို တင်းထား စမ်းပါ။"

စိတ်မခံသာဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်မှုသည် တစ်ခဏတာမျှ ကြီးစိုးသွား သည် ။ ထို့နောက် တပ်ခွဲ များသည် လေးလေးတွဲတွဲပြန်ပြော၏။

"ရှုံးတယ်လို့ ဆိုချင်ဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ မျှော်လင့်ချက်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင် သေးဘူး။ တစ်နည်း နည်းနဲ့ ဟို... ဘုန်းကြီးအကြောင်းကို စုံစမ်းချင် သေးတယ်လေ။ သူဟာ မီးရှို့မ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင် လည်း ပြီးရောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မသိရမချင်းတော့ ကျုပ် စိတ်တုံးတုံးမချနိုင်ဘူး။"

"ခက်တာက သူနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ လမ်းကမရှိဘူးလေ။ အားမကိုးနိုင် လောက်ဘူးဆိုတာ သိ ပေမဲ့ ဒီကြက်တူရွေးကလေးနဲ့ တော့ စမ်းကြည့်ချင် သေးတယ်။ သတင်းစကားကို တခြားနည်းနဲ့ ဘယ်လိုပို့နိုင်မှာ လဲလို့ ။ အခု ကျုပ်က သူ့ကို လေ့ကျင့်ထားပေးပြီးပြီ။ နောက်တစ်ခါ ဘုန်းကြီးနဲ့ တွေ့ ရရင် ဘုန်းကြီးကြားအောင် သူ့ကို ပြောခိုင်းမလို့ ။ ဒီငှက်နဲ့ သူ့ငှက် နဲ့ ဟာ ညီအစ်ကိုတော်တယ်။ ဒီ ငှက်ဟာ ဟိုငှက်ဆီကို ပျံသွားနိုင်တယ်။"

မင်းတို့ အားလုံးကို အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ဝမ်းတော့ နည်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအကြံအစည်ကလေး ဖြစ်မဖြစ်သိရအောင်အထိတော့ သည်းညည်းခံနေနိုင် ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်လေ။"

တပ်ခွဲမှူးကား ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဒုက္ခခံနေခြင်း ဖြစ်၏ ဟု ကျွန်တော်တို့ တွေးမိသည် ။ သို့ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ သည် လည်း တစ်ယောက်တစ်လှည့်နှင့် ကြက်တူရွေးလေးကို အစာဝင်ကျွေးကြ ကာ ပြောစရာ စကားတွေကိုလည်း သင်ကြားပေးကြတော့၏။

သို့ရာတွင် စစ်သားအိုကြီးကား တပ်ခွဲမှူးအတွက် စိတ်ပူဆဲပင်ဖြစ်၍ ကြက်တူရွေးကို ဒေါသ နှင့် စိုက်ကြည့်သည် ။ ပြီးသော် ဦးခေါင်းကို ခါရမ်း၍ သက်ပြင်းချ လိုက်လေတော့၏။

ဤမတိုင်မီကလည်း တပ်ခွဲမှူးသည် မီးရှုရှိုးမ၏ သတင်းစကားကိုကြားရစေရန် အတတ်နိုင် ဆုံး ကြိုးစားခဲ့၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ကာလတစ်ခုက သူသည် စခန်းကို ကြီးကြပ်ရသော ဗြိတိသျှအရာရှိကို လုံးဝဥသုဗ္ဗင်ပြောပြီး မီးရှုရှိုးမကိစ္စကို စုံစမ်းပေးနိုင်မလား မေးခဲ့၏။ ထိုစစ်အရာရှိသည် လည်း စာနာတတ်သူဖြစ်လေရာ မေးမြန်းစုံစမ်းမှုများ အထပ်ထပ်ပြု လုပ်ပေး၏။ သို့သော် အောင်မြင်မှု မရရှိခဲ့ပါ။ တြိဂံတောင်ထွတ်တွင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသော ဗြိတိသျှတပ် များ သည် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ကုန်ကြပေပြီ။ ဒဏ်ရာရကြသော ဂျပန်စစ်သားများကိုလည်း မုဒုံမြို့မှ ရွှေ့သွားကာ သူတို့ ၏ ဒဏ်ရာနှင့် သင့်လျော်သည့် ဆေးရုံအသီးသီးသို့ တင်ပို့လိုက်ကြပေပြီ။ သူတို့ တွေ ဘယ်ရောက်နေမှန်းကို မည်သူမျှမသိကြ။ ကျွန်တော်တို့ သိသည် ပင်ထားဦး၊ စစ်သုံ့ပန်းတစ်ယောက် အနေဖြင့် သွားရောက်စုံစမ်းဖို့ မှာ မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စဖြစ်သည် ။ ဗြိတိသျှစစ်တပ်က ပြောပြနိုင်

င်သရွေ့ အချက်အလက်များ အရဆိုလျှင် မီးရှို့မည် သေသွားပြီဟူသော အခြေအနေဆီသို့သာ ညွှန်ပြနေ တော့သည်။ ။

ထို့နောက် တပ်ခွဲမှူးသည် ဘုန်းကြီးကိုပေးရန် နောက်ထပ်စာတစ်စောင် ထပ်ရေးပြန်၏။ ထို စာထဲတွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသအားဖြင့် ‘သင်သည် မီးရှို့မသာ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်ကျွန်ုပ်တို့ ထံ ပြန်လာ ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သင့်အား မည်မျှလွမ်းဆွတ် တမ်းတလျက်ရှိကြောင်းကို သင် သိမည်မဟုတ်ပါ။ ပြန်လာ ဖို့ ရန် မည်မျှခက်ခဲသော ပြဿနာကြီးပင်ဖြစ်ပါစေ၊ ပြေလည်ရပါစေမည်။ ကျွန်ုပ်အာမခံပါ၏။ အနည်းဆုံး အဘယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ရုပ်ဖျက်၍ လှည့်လည်သွားလာနေသည် ကိုတော့ ပြောပြစေချင်သည်’ ဟူသည် တို့ ပါရှိသည်။ ။

အရိုးပြာသယ်ယူသည့် အခမ်းအနားပြီး၍ မကြာမီပင် ကြက်တူရွေးကို စကားမသင်ကြားမီ ကာလ၌ ဈေးရောင်းသူ အမေကြီး ရောက်လာသေးသည်။ ။ တပ်ခွဲမှူးက ကြက်တူရွေးနှင့် ဘုန်းကြီးကို ပေးပေးပါရန် တောင်းပန်၍ စာကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ အမေကြီးသည် မီးခဲကိုကိုင်မိသလို စာကို လျင်မြန်စွာ လွှင့်ပစ်ချလိုက်သည်။ ။

"အို... အို... မလုပ်ပါနဲ့ သိကြားမင်းဆင်းခိုင်းတာဆိုရင်တောင်မှ နောက်စာတစ်စောင်ကို ယူမသွားတော့ဘူး" ဟု အော်လေသည်။ ။ ယခင် တစ်ခေါက် အတော်ကလေးပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်း ခြင်းခံခဲ့ရသဖြင့် အမေကြီးသည် ဤတစ်ကြိမ်တွင် နားမထောင်တော့ပါ။

စာကို ယူသွားရန် အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်နေ၍ တပ်ခွဲမှူးသည် ထိုဘုန်းကြီး မည်သူဖြစ် သည် ကို စုံစမ်းခိုင်းပြန်သည်။ ။ သို့သော် အမေကြီးသည် ဒါကိုပင် ငြင်းဆန်နေ၏။ တပ်ခွဲမှူးသည် တတ်နိုင်သရွေ့ သွေးဆောင်ပြောဆိုပါသည်။ ။ ထို့နောက်တွင် အမေကြီး၏ သားဖို့ ဆိုကာ သူ့

လက်ပတ် နာရီကိုပေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမေကြီးသည် မလုပ်ချင် လုပ်ချင်ဖြင့် သိနိုင်သလောက် စုံစမ်းပေး ပါမည်ဟု ပြော၏။

"သူ ဒီမြို့ကို ဘယ်အချိန်လောက်ကစပြီး ရောက်သလဲဆိုတာကော၊ စောင်းကောက်တီးတတ် သလားဆိုတာကော၊ ဟိုနေ့က သူ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲလာတာ ဘာသေတ္တာလဲဆိုတာကိုကော မေးခဲ့ပါ" ဟု တပ်ခွဲမှူးက ပြောသည်။

အမေကြီးသည် ဇေဇေဝါနှင့် နားထောင်နေသည်။ သူသည် ဝဖြိုး သော တင်ပါးဆုံပေါ်တွင် လက်သီးဆုပ်ကြီးများ ဖိ၍ ခါးထောက်နေရာ မှ ချက်ချင်းပင် မဲ့ရွဲလိုက်၏။

"အဲဒါက ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ ဒါတွေဘာလုပ်ဖို့ မေးခိုင်းရတာ လဲ။ မြန်မာပြည်ဟာ ဘုန်းကြီးအများကြီးရှိတဲ့ တိုင်းပြည်ပဲ။ သူတို့ ဟိုဟို သည် သည် လျှောက်သွားနေကြတာပဲလို့ ။ ပြီး တော့ စောင်းတီးတတ် တာတွေလည်း တစ်ပုံကြီးပေါ့။ သူတို့ လည်ပင်းမှာ ဘာတွေဆွဲထားထား ဘယ် သူ့ အပူလိုက်လို့ မင်းတို့ ဂျပန်စစ်သားတွေဟာ ဒီလို ရူးကြောင်ကြောင်အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်မဲ့ အစား ဘာသာတရားကို ကိုင်းရှိုင်းဖို့ ကောင်းတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ် အမေကြီးရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ပြောတာ လေးတွေတော့ စုံစမ်းပေးပါနော်"

"အဲဒီဘုန်းကြီးဟာ သူတော်ကောင်းအစစ်ဖြစ်နေရင် ကျွန်တော်တို့ သူ့ဆီမှာ ဆည်းကပ်ကိုး ကွယ်ပြီး တရားအားထုတ်ပါမယ်"

ခဏမျှ စကားနိုင်လှပြောပြီးသော် အမေကြီးသည် ကြိုးစားပေးရန် သဘောတူသွားခဲ့လေ သည်။

အမေကြီး၏ အပြန်ကိုစောင့်ရသည် မှာ စိတ်မရှည်ဖြစ်လာသဖြင့် တပ်ခွဲမှူးသည် အင်္ဂလိပ် အရာရှိထံသွား၍ စုံစမ်းခိုင်းသေး၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မူ တပ်ခွဲမှူး၏ အထင်အမြင်သည် စိတ်ကူး ယဉ်ဆန် လွန်းသည် ဆိုကာ စုံစမ်းပေးရန် ငြင်းပယ် လိုက်လေသည် ။

အစတွင် တော့ ၀၀ဖိုင်ဖိုင်ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ကြီးသည် ကု လားထိုင်တွင် နစ်ဝင်သွား အောင်ထိုင်ရင်း ကြင်နာစွာနားထောင်နေ သေး၏။ သို့သော် မကြာမီပင် သူ၏ ပြာလုံသော မျက်လုံး များ တွင် သံ သယအရိပ်အယောင် ကလေးများ သမ်း လာပြီး သူ၏ ညိုမောင်းသော နှုတ်ခမ်းမွေးသည် လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ၏။ ထို့နောက် သူသည် အော်၍ ရယ် လိုက်လေသည် ။

"စောင်းသံကလေး နည်းနည်းပါးပါး လေထဲပျံ့ဝဲပြီး ကြားရတာနဲ့ သေတဲ့ လူကို ရှင်တယ်လို့ ထင်နေကြတယ်ပေါ့။ တော်တော်စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းပါတယ်။ ကဗျာလည်း ဆန်ပါတယ်။ မင်း တို့ တတွေ အိပ် မက်မက်နေတာဖြစ်ရမယ်"

တပ်ခွဲမှူးသည် ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ချေ။

ကြက်တူရွေးလေးကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးပြီးသော အချိန်၌ အမေ ကြီး ပြန်ရောက် လာလေ ၏။ ထုံးစံအတိုင်းပင် သူသည် ကျယ်လောင်စွာနှင့် စကားတွေဖောင်လောက်အောင် ပြောနေရာ လိုရင်း ကို တော်တော်နှင့် မရောက်နိုင်ချေ။ သို့ရာတွင် တပ်ခွဲမှူးသည် အတင်း အစ်အောက်ဖျစ်ညှစ် မေးမြန်းလေရာ သူပြောသမျှသတင်းမှာ အောက် ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည် ။

"အဲ...အဲဒီဘုန်းကြီးဟာ တော်တော်အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ ဘုန်းကြီးပဲ။ လူဟာ သာမျဉ်ညောင်ည ဘုန်းကြီး မဟုတ်ဘူး ။ တော်တော်ရီသေထိုက်

တယ်။ သူရောက်သမျှ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ ဆိုရင် သူ့ကို အရေးပေးပြီး လှူဒါန်းကြတယ်။ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက စာပေပရိယတ္တိတော်တော်သင် ကြားခဲ့တယ်နဲ့ တူတယ်။ သူ ဘယ်သွားသွားဆရာတော်လို့ ခေါ်ကြတယ်။

"အဲ... မင်းတို့ သိချင်နေကြတဲ့ သူလည်ပင်းက သေတ္တာအကြောင်းလေ။ ကျုပ်လည်း တခြား ဘုန်းကြီးတစ်ပါးကို မေးကြည့်တယ်။ သူလည်း ဘာများ ပါလိမ့်လို့ သိချင်လို့ စင်ပေါ်က မ ကြည့် တော့ ပေါ့ပေါ့လေးဆိုပဲ။ သူတို့ ပြောတော့ အထဲမှာ ပတ္တမြားကြီးတစ်လုံးရှိတယ်တဲ့ ။ တခြားဘုန်းကြီး တွေလည်း ဒီအကြောင်းကို ပြောနေကြတယ်။ မြန်မာပြည်ဟာ ပတ္တမြားမှာ နာမည်ကြီးတယ်မဟုတ် လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီး ရဲနေတာမျိုးကို တွေ့ရခဲတယ်ဆိုပဲ။ ကျဆုံးသွားတဲ့ ဗြိတိသျှစစ်သား တွေအတွက် အမှတ်တရထားရှိတယ်လို့ တခြားဘုန်းကြီးတွေက ယူဆကြတာပဲ"

"သူဟာ ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒီမုဒုံကို ခဏခဏလာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တောတွေ တောင်တွေမှာ အချိန်ကုန်နေတာပဲဆိုပဲ"

ထို့နောက် အဘွားကြီးသည် ဘုရားစာများ ဟု ယူဆရသည် များကို တိုးတိုးကလေးရွတ်ဆို လိုက်သည် ။

ကျွန်တော်တို့ ၏ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ကို အမေကြီးက အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြိုခွဲလိုက် ပါတော့၏။ ဤမျှထူးမြတ်သော ရဟန်းသည် ကျွန်တော်တို့ တပ်ပြေးတွေထဲက တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ထို့ပြင် ထိုသေတ္တာလေးထဲတွင် ပတ္တမြားသာရှိသည် ဆိုလျှင်ကား ဂျပန်တို့ ၏ ဓလေ့ ထုံးစံနှင့် ဘာမှ မဆိုင်ပါ။ သူ သယ်ယူသွားပုံသည် ဂျပန်ဆန်သည့် တိုင်အောင် ဤဘုန်းကြီးသည် ဂျပန်ဖြစ်သည် ဟူသော သက်သေအရာ

၌ ထိုသေတ္တာကလေးသည် မတည်နိုင်တော့ပါ။ မီးရှူးမ အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးသည် ဟူသော မှေးမှိန်သည့် မျှော်လင့်ချက်ကလေးကို ဖက်တွယ်လျက်ရှိ သော ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေမှာ လုံးဝလက်လျှော့လိုက်ကြရပါပြီ။ ကြက်တူရွေးကလေးမှာ လေ့ကျင့်ထားပြီးပြီဖြစ်သည့် အလျောက် ထိုဘုန်းကြီး၏ ပခုံးပေါ်တွင် တင်ထားရန် အမေကြီးအား ဆက်ကပ် ခိုင်းဦးမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့ကြသေး၏။ ယခုတော့ ထိုအကြံကိုလည်း လက်လျှော့လိုက်ကြပါပြီ။

ထိုနေ့ည ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာဘူးများကို ဖွင့်သောအသံကို ကြက်တူရွေးက ကြားသောအခါ ထုပ်တန်းပေါ်မှ နေ၍ "ဟေး... မီးရှူးမ ဂျပန်ပြည်ကို ပြန်ကြပါစို့... တို့ များ အတူတူ" ဟု စူးရှစွာ အော်လိုက်သည် ။

တစ်ယောက်က အပေါ်မော့ကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။

"တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ မီးရှူးမကိုထားလို့ တို့ တောင် ဂျပန်ပြည်ကို ဘယ်တော့ပြန်ရမှန်းမသိ ဘူးကွ"

တပ်ခွဲမှူးသည် စိတ်ပျက်ညှိုးငယ်သွားပုံရသည် ။
ကာလရှည်ကြာစွာ အခက်အခဲများကို အာရုံပြုရလွန်းခြင်းသည် စကားပြောစပြုလာပေပြီ။ သူသည် ရောဂါဝေဒနာခံစားရသူကဲ့သို့ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရဘဲ စိတ်များ ပင် မာကြောလာသည် ။ စိတ်ဆတ်လာသည် ။ စစ်သားအိုကြီးသည် တတ်နိုင်သရွေ့တော့ သူ့ကို ဖျောင်းဖျါ၏။

စစ်သားအိုကြီးသည် ကြက်တူရွေးကို တော၌ သွားလွှတ်၏။ သို့သော် အမွေးအတောင်များ ညစ်ပတ်ပေရေစွာနှင့် ပြန်ရောက် လာပြီး ကျွန်တော်တို့ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် နားနေပါတော့၏။
